

Závěr

Cílem této práce bylo poukázat na nynější život vietnamských občanů v České republice. Jak postupný vývoj vietnamských občanů v Česku vnímám já, přestože jsem tu od roku 1995; ať už se to týče ekonomické situace či životní úrovně. Myslím si, že celý proces integrace vietnamských obyvatel ovlivnil jak život samotných Vietnamců tak i českých spoluobčanů.

Vietnamci si pomalu vytváří svá zázemí a někteří považují Česko za svůj druhý domov. Dodržují české svátky a jejich tradiční průběh. Dokonce si Vietnamci vytvořili celou soustavu místních názvů (např. *Kohoutí náměstí – Quảng trũng con gà* se přezdívá Staroměstskému náměstí podle kohouta na Orloji; *Koňské náměstí – Quảng trũng con ngũa* je Václavské náměstí podle sochy sv. Václava). Dostávají česká jména, neboť Češi některá vietnamská jména neumějí vyslovit. A mnoho dalších kulturních zvyků.

Musím však upozornit na to, že každá menšina, žijící v českém prostředí, se neobejde bez komplikací. Můžeme slyšet zprávy o pašování drog, pěstování marihuany nebo prodeji padělaných věcí a mnoho dalších. Většina mediálních zdrojů, tyto informace příliš zveličuje, neboť ne každý vietnamský spoluobčan se tak chová, a ne všemu se dá věřit. Myslím si, že je na Vietnamce dán větší důraz proto, že pobývají zde ve velkém počtu a jsou to cizinci.

Na druhou stranu je tu však mladá generace, vietnamské děti, kteří zde studují, jsou sžití s nynějším Českem a někteří z nich tu chtějí zůstat a založit si rodiny. Nejsou uzavření, stále udržují kontakty s českou společností, ať už ve škole nebo v práci.

Doufám, že v následujících stoletích budou česko-vietnamské vztahy pokračovat v duchu přátelském, a pevně věřím, že tato mladá česko-vietnamská generace posune tento nynější stav kupředu a přinese tak mnoho užitků a výhod pro obě strany.